

«ما همهگی مجید هستیم!»

همبستگی بین‌المللی برای ایران

"We Are All Majid!"

International Solidarity for Iran

Vision and Motivation

On June 12, 2009, the Islamic Republic of Iran held presidential elections that pitted incumbent Mahmoud Ahmadinejad against front-running reformist candidate Mir Hossein Mousavi. In an outcome that was marred by allegations of fraud and outright fabrication, Ahmadinejad was declared the victor with 64% of the popular vote. However, the Mousavi campaign, along with millions of its supporters, believed that they had won.¹ Serious, widespread irregularities in the official results, along with the pervasive belief that they were fraudulent, prompted nationwide protests and the emergence of an opposition

بینش و انگیزه

طی سال‌های پس از انقلاب ۱۳۵۷، جنبش دانشجویی همیشه با سرکوب شدید از سوی رژیم مواجه بوده و حکومت سعی داشته با اعمال محدودیت‌های بسیار در فضای دانشگاه‌ها عرصه را بر فعالین دانشجویی تنگ نماید. پس از انتخابات سال ۸۸، این محدودیت‌ها شدت گرفت و بسیاری از فعالین دانشجویی بازداشت شده و یا از تحصیل محروم گردیدند. مجید توکلی از جمله قربانیان این دوره می‌باشد؛ یعنی زمانی که در دوازدهم ژوئن ۲۰۰۹ - ۲۲ خرداد ۱۳۸۸ - انتخابات ریاست جمهوری برگزار شد. در این انتخابات، محمود احمدی نژاد، رئیس‌جمهور و میرحسین موسوی، کاندیدای پیش‌تاز

"Green Movement" against Ahmadinejad's re-election. The Iranian government responded with an intense and immediate crackdown, deploying thousands of pro-regime militiamen to attack protestors with lethal force, jailing protestors and prominent reformists, barring foreign journalists from covering the election's aftermath, and attempting to prevent its citizens from communicating with each other and the outside world. Hundreds if not thousands of Iranians were imprisoned, tortured and raped in the immediate post-election period. Nevertheless, opposition protests continued for months, prompting the regime to amplify repressive measures and place presidential candidates Mousavi and Mehdi Karroubi under (still ongoing) house arrest.²

On December 7, 2009, student leader Majid Tavakoli was arrested after criticizing the Iranian regime in an address to a gathering at Tehran's Amir Kabir University. Tens of thousands of students across the country had held demonstrations in commemoration of Student Day, the anniversary of a fatal student protest in 1953.³ Although hundreds of activists had been jailed in Iran that year, Tavakoli's arrest quickly attracted international attention not only because Tavakoli is a prominent student leader but also because regime-affiliated Fars News Agency claimed he had attempted to evade security forces by dressing as a woman. To support the claim, Fars published several photos of the activist wearing a headscarf and chador, the full-body covering worn by

اصلاح‌طلبان و دو کاندیدای دیگر به رقابت پرداختند. نتیجه انتخابات به دلیل شبهه تقلب و دستکاری در آرا مخدوش بود. وزارت کشور، احمدی نژاد را با ۶۴٪ آرا، پیروز انتخابات اعلام کرد ولی میرحسین موسوی و میلیون‌ها نفر از طرفدارانش معتقد بودند که آنها پیروز انتخابات هستند.^۱ اعلام نتیجه رسمی انتخابات با اعتراضاتی جدی و گسترده مواجه شد. عموم مردم بر این باور بودند که در انتخابات تقلب شده و به همین سبب، اعتراضات گسترده در سراسر کشور بروز کرد. اپوزیسیون «جنبش سبز» علیه انتخاب مجدد احمدی نژاد تشکیل شد. واکنش رژیم، سرکوب فوری و شدید مخالفین بود. رژیم، نیروهای لباس شخصی طرفدار خود را به خیابان آورد تا به ضرب و شتم مخالفین پردازند. معترضین و فعالین شناخته شده اصلاح طلب را به زندان انداخت. برای جلوگیری از پوشش خبری اعتراضات، ورود روزنامه‌نگاران خارجی را ممنوع کرده و کوشش کرد جلوی ارتباط شهروندان با هم‌دیگر و نیز با خارج از کشور را بگیرد. در زمانی کوتاه، پس از انتخابات، اگر نه هزاران بلکه صدها نفر به زندان افتاده، شکنجه شده و مورد تجاوز قرار گرفتند. با همه اینها تظاهرات اپوزیسیون ماه‌ها ادامه داشت و سبب شد که رژیم سرکوب‌ها را تشدید نموده و کاندیداهای ریاست جمهوری، موسوی و کروبی را تحت حبس خانگی قرار دهد که هنوز هم ادامه دارد.^۲

در هفتم دسامبر سال ۲۰۰۹، مجید توکلی از رهبران جنبش دانشجویی، پس از سخنرانی انتقادآمیزی که در جمع دانشجویان دانشگاه امیرکبیر داشت، بازداشت شد. ده‌ها هزار دانشجوی در سراسر کشور برای بزرگداشت روز دانشجو اقدام به تظاهرات کرده بودند. روز دانشجو

religiously conservative Iranian women. Members of the opposition were quick to react to the regime's attempt to denigrate one of its respected leaders.⁴ The regime's intention may well have been to embarrass the activist, but its photos had the opposite effect. After they were published, hundreds of men, both in Iran and abroad, took part in an online campaign known as "We Are All Majid," uploading pictures of themselves wearing headscarves like the one the activist was allegedly wearing. The campaign, organized over Facebook and other popular Iranian sites, has been simultaneously described as a show of opposition to the regime, an expression of support for Tavakoli, and a protest against the Islamic Republic's treatment of women, particularly its violent enforcement of mandatory veiling.

Goals and Objectives

The pro-government news organization's depiction of the activist was a clear attempt to embarrass a prominent member of the pro-democracy movement, and supporters of the opposition maintained that the story of his attempted escape was a lie. Fars' report on the arrest referred to Tavakoli as one of the "main leaders of unrest" and directly compared him to former Iranian president Abolhassan Banisadr. Banisadr, who ran afoul of Ayatollah Khomeini soon after becoming revolutionary Iran's first president, allegedly escaped Iran by shaving his moustache and donning a woman's headscarf. By linking Tavakoli to

سال‌روز کشته شدن سه دانشجو بر اثر تیراندازی در سال ۱۹۵۳ است.^۳ با آنکه صدها نفر از فعالین سیاسی در آن سال بازداشت شده بودند، بازداشت مجید توکلی به سرعت نظرها را به خصوص در سطح بین‌المللی جلب کرد. این جلب نظر تنها به این خاطر نبود که مجید توکلی از رهبران شناخته‌شده جنبش دانشجویی است، بلکه بیشتر به این دلیل بود که خبرگزاری فارس وابسته به رژیم، ادعا کرد که مجید توکلی برای فرار، لباس زنانه پوشیده است. فارس برای اینکه این ادعای خود را ثابت کند، عکس او را با روسری و چادر چاپ کرده بود. اپوزیسیون دانشجویی به سرعت نسبت به این عمل فارس که هدفش بی‌اعتبار کردن یکی از رهبران مورد احترام جنبش بود، واکنش نشان داد.^۴ قصد رژیم شرمسار کردن این فعال سیاسی بود، ولی انتشار عکس‌ها با واکنشی متفاوت روبرو شد. پس از انتشار عکس‌ها صدها مرد در داخل و خارج از کشور، در کمپینی آنلاین به نام «ما همگی مجید هستیم» شرکت کردند. آنها عکس‌های خود را با روسری مانند عکس مجید، در سایت‌های مختلف منتشر کردند. کمپین که در فیس‌بوک و سایر سایت‌های پربیننده ایرانی سازمان داده شده بود، هم‌زمان هم مخالفت خود را با رژیم اعلام می‌کرد و هم از مجید توکلی حمایت می‌نمود. کمپین در عین حال اعتراض خود را علیه رژیم جمهوری اسلامی به خاطر رفتاری که با زنان دارد و به خصوص تحمیل خشونت‌آمیز پوشش اجباری به آنها نشان می‌داد.

اهداف و مقاصد

روایت رسانه‌های خبری وابسته به رژیم از ماجرای توکلی، کوششی آشکار برای شرم‌نامه کردن یکی از رهبران سرشناس جنبش

Bandisadr, an exiled enemy of the regime, Fars likely sought to bolster its portrayal of him, along with the rest of the opposition, as antirevolutionary pariahs. While the photos were likely intended to stigmatize an outspoken critic of the ruling system, hundreds of Iranians rallied to Tavakoli's defense through the "We Are All Majid!" campaign, co-opting the women's clothing they believed he had been forced to wear and transforming them from a symbol of emasculation into one of solidarity and defiance.

The primary goal of the campaign was to protest Majid Tavakoli's arrest and Fars' attempt to discredit and humiliate him. The organizers of "We Are All Majid!" aimed to demand and obtain his release, as they made clear on their Facebook page.⁵ In the context of Iran's wider post-election turmoil, "We Are All Majid!" quickly picked up steam and attracted worldwide attention, with hundreds of men uploading pictures of themselves and many flashing "V" signs in support of the Green Movement. The U.S. based site Iranian.com received and uploaded almost 300 pictures of men wearing hijab, many of them green.⁶ One well-known picture that emerged from the campaign was one in which the photo was altered to replace Tavakoli's face with that of Iranian Supreme Leader Ali Khamenei, reflecting a prevalent belief that the photos published by Fars had been doctored. On Facebook, supporters of the activist created an event called "Free Majid Tavakoli", using as their banner a painting of a man in a headscarf

دموکراسی خواهی بود و اپوزیسیون اصرار داشت که داستان فرار توکلی دروغ است. گزارش فارس توکلی را یکی از رهبران اصلی ناآرامی‌ها خواند و مستقیماً او را با ابوالحسن بنی‌صدر مقایسه می‌کرد. بنی‌صدر اولین رئیس جمهوری ایران پس از انقلاب بود که بعداً با آیت‌الله خمینی اختلاف پیدا کرد و به خارج از کشور گریخت. بنا بر ادعای رژیم، او برای فرار، سیل خود را تراشید و روسری زنانه به سر کرد. فارس از مقایسه توکلی با بنی‌صدر، به دنبال این بود که تصویری ضد

انقلابی از او و سایر اپوزیسیون ارائه داده و آنها را در یک خط قرار دهد.

در حالی که هدف از انتشار عکس‌ها بی‌آبرو کردن یکی از صریح‌ترین منتقدین رژیم حاکم بود، صدها نفر از ایرانیان که معتقد بودند او را به زور وادار به این کار کرده‌اند، از طریق کمپین «ما همگی مجید هستیم» به دفاع از توکلی برخاستند. آنها برای همبستگی با او لباس زنانه پوشیدند و به این ترتیب ادعای به زعم فارس، «مرد نبودن» را

with the caption “Majid Tavakolis”. The page was the first to ask men to send in pictures of themselves in headscarves as a sign of solidarity with the jailed activist. Over 400 people submitted photographs in the 48 hours after the “Free Majid Tavakoli” Facebook event was created.⁷ In addition, its organizers created and directed visitors to an open letter, addressed to head of the Iranian judiciary Ayatollah Amoli Larijani, urging Larijani to release Tavakoli and other jailed student activists.

Leadership

Although Tavakoli himself was in prison, his previous record of activism in Iran and his profile within the student movement helped give impetus to the online campaign organized on his behalf. Prior to the events of June 2009, Tavakoli and several other students from Amir Kabir University had been arrested in May 2007, for publishing anti-government articles and caricatures in four student publications. Although they denied the charges and claimed that their logos had been stolen to produce counterfeit issues, Tavakoli and two other student publishers were arrested and charged with producing anti-state propaganda and insulting the Supreme Leader. According to letters written by the students while in detention, they were tortured in prison and forced to make false confessions. After initially being convicted and sentenced to 3.5 years in prison, Tavakoli was released in August of 2008. He was arrested again in February of 2009, however, being released

به سمبل همبستگی و مبارزه تبدیل کردند. هدف اولیه کمپین، اعتراض به بازداشت مجید توکلی و نیز تلاش خبرگزاری فارس برای بی‌اعتبار کردن و تحقیر او بود. سازمان‌دهندگان «ما همگی مجید هستیم»، خواستار آزادی مجید توکلی بودند و این خواسته را در صفحه فیس‌بوک خود صراحتاً اعلام کردند.^۵ در دوران بحرانی پس از انتخابات ایران، کمپین «ما همگی مجید هستیم» به سرعت گسترش یافت و توجه جهانی را به خود جلب کرد. صدها نفر عکس‌های خود را در حالی که علامت پیروزی را به نشانه پشتیبانی از جنبش سبز نشان می‌دادند، عکس‌های خود را منتشر کردند. در طی ۴۸ ساعت پس از راه انداختن فیس‌بوک «مجید توکلی را آزاد کنید» بیش از چهارصد نفر عکس‌های خود را منتشر کردند.^۶ وبسایت «ایرانیان دات کام»، عکس بیش از سیصد نفر را که حجاب داشتند و بیشتر آنها سبز پوشیده بودند، منتشر کرد.^۷ عکس فتوشاپ شده بسیار معروفی در وبسایت‌ها ظاهر شد که در آن، صورت خامنه‌ای رهبر ایران جایگزین صورت توکلی شده بود. این کار در حقیقت بازتاب باور عمومی بود که اعتقاد داشت تصویر توکلی فتوشاپ شده است. طرفداران و فعالین سیاسی، فیس‌بوکی را راه انداختند که عنوانش «مجید توکلی را آزاد کنید» بود. آرم این صفحه تصویر مردی است با روسری سبز که بر روی سینه‌اش نوشته شده است «مجیدهای توکلی». در این فیس‌بوک، ابتدا از مردان خواسته شده که تصویر خود با روسری را برای نشان دادن همبستگی با زندانیان سیاسی بفرستند و سپس از آنها خواسته می‌شود نامه سرگشاده‌ای خطاب به رئیس قوه قضائیه ایران، آیت‌الله آملی لاریجانی امضاء کرده و از او درخواست آزادی مجید توکلی و دیگر

again only weeks before the presidential elections.⁸

In the context of Iran's post-election unrest, Tavakoli's last arrest was the result of a speech he gave at Amir Kabir on December 7, 2009, in which he criticized the Iranian government's foreign policy, its failed economic policies, its treatment of women and ethnic minorities, and its repressive measures against civil society organizations. In letters written from prison (translated to English by Tavaana), Tavakoli has since spelled out his vision for the Green Movement and the future of the Iranian opposition. In June of 2010, Tavakoli urged other young people to continue fighting for change, writing from behind bars that "today's generation should be fully aware of the precious opportunity it has been offered in present-day Iran, an opportunity so eagerly awaited by people in all parts of the world: a chance for them to actively participate in the making of their own destiny." At the same time, he stressed the importance of the movement's commitment to non-violence and its inclusion of a wide range of opposition forces, saying that both will help the Green Movement to succeed. In his letter, Tavakoli defined the movement and identified its core values: "The universality of our values, encompassing all the essential aspirations stemming from contemporary movements, the respect for others' values and rights, and the antidespotic character of our revolutionary movement, has become a founding value. This is complemented

دانشجویان زندانی سیاسی را بنمایند.

رهبری

توکلی گرچه خودش در زندان بود، ولی سوابق سیاسی او و موقعیتش در جنبش دانشجویی سبب شد کمپین آنلاینی به نام او راه‌اندازی شود. قبل از حوادث ژوئن ۲۰۰۹، توکلی و چند نفر دیگر از دانشجویان دانشگاه امیرکبیر در ماه مه ۲۰۰۷، بازداشت شدند. جرم آنها انتشار مطالب و کاریکاتور ضد دولتی در چهار نشریه دانشجویی بود. آنها جرم را نپذیرفتند و مدعی شدند که آرم آنها دزدیده شده و نسخه‌های چاپ‌شده نشریه دانشجویی جعلی است. توکلی و دو نفر دیگر از دانشجویان به جرم فعالیت علیه حکومت و اهانت به رهبری محکوم شدند. آنها طی نامه‌ای اعلام کردند در زندان شکنجه شده و وادار به اعترافات غیرواقعی شده‌اند. توکلی ابتدا به سه سال و نیم حبس محکوم شد ولی بعداً در اوت ۲۰۰۸ آزاد شد. او مجدداً در فوریه ۲۰۰۹ بازداشت و چند هفته قبل از انتخابات ریاست جمهوری آزاد شد.^۸ توکلی در شرایط ناآرامی‌های پس از انتخابات، بار دیگر پس از سخنرانی در دانشگاه امیرکبیر بازداشت شد (۷ دسامبر ۲۰۰۹). او در این سخنرانی انتقادات شدیدی در زمینه سیاست خارجی، سیاست‌های شکست‌خورده اقتصادی، بدرفتاری با زنان و اقلیت‌های قومی و سرکوب نهادهای جامعه مدنی، به دولت وارد کرد. توکلی در نامه‌ای از زندان، دیدگاه‌های خود را درباره جنبش سبز و آینده اپوزیسیون ایران ارائه کرد. او از نسل جوان می‌خواهد که برای تغییر، مبارزه کنند و در نامه‌ای از پشت میله‌های زندان می‌نویسد: «نسل امروز باید بداند که فرصت امروز، سعادت است که بسیاری از مردم دنیا

by pluralism and tolerance as guarantors of tomorrow's peaceful sociopolitical coexistence. Universal values such as liberty, equality, fraternity, and human rights have become the founding stones of tomorrow's post-religious, secular and democratic political order... One must know that the Green Movement of the people of Iran is a wide-ranging popular one, formed in order to change the status

quo in a nonviolent campaign known as a velvet or "color" revolution for liberty and democracy, in a continuation of similar movements [elsewhere]. Regardless of what the regime, its propaganda machine and followers say, the velvet revolutionary character of the [Green] movement is a matter of pride for us all..."⁹

Tavakoli's speech at Amir Kabir earned

غبطه می‌خورند که در چنین شرایطی حضور و شانس مشارکت فعالانه در رقم زدن سرنوشت و آینده خود را داشته باشند». هم‌زمان او بر اهمیت تعهد جنبش سبز بر مبارزه بدون خشونت اشاره نموده و خواستار اتحاد تمام نیروهای اپوزیسیون می‌شود. توکلی می‌گوید که این دو کنش، می‌توانند سبب پیروزی جنبش سبز شوند. در این نامه توکلی جنبش سبز را تبیین نموده و ارزش‌های محوری آن را می‌شناساند: «فراگیر بودن ارزش‌ها، دربردارندگی همه خواسته‌های اصلی در تاریخ جدید مبارزات، احترام به ارزش‌ها و حقوق دیگران، در شناخت نخست از انقلاب، استبداد ستیزی و نفی هرگونه ظلم ارزش شناخته می‌شود، پلورالیسم و رواداری به عنوان ضامن همراهی و همدلی و متضمن مسالمت‌آمیزی زیست سیاسی و اجتماعی آینده است. فرا ارزش‌هایی چون آزادی و برابری و همبستگی و اصول جهان‌شمول انسانی و اخلاقی و حقوق بشر و صلح، کلیات نظام فرا دینی دموکرات آینده ایران را شکل می‌دهد. باید دانست که جنبش سبز ایران، جنبشی مردمی بر پایه شکل‌گیری کمپینی فراگیر از ایرانیان به قصد تغییر وضع موجود به دور از خشونت و در مبارزاتی مسالمت‌آمیز بر پایه کمپینی موسوم به انقلاب مخملی برای رسیدن به آزادی و دموکراسی است و ادامه حرکت‌های انقلابی مشابه می‌باشد». و در جایی دیگر: «فارغ از آنچه دستگاه تبلیغاتی رژیم و طرفدارانش درباره انقلاب مخملی می‌گویند، جنبش سبز مایه افتخار همه ما است».⁹

سخنرانی توکلی در دانشگاه امیرکبیر، مجازات‌های سختی را برای او از طرف قوه قضائیه ایران به همراه داشت. پس از محاکمه که در طی آن وکیل او از ادامه وکالت منع شد، توکلی مجدداً به جرم فعالیت‌های ضد رژیم و

him harsh punishment from the Iranian judiciary. After a trial from which his lawyer was barred, Tavakoli was again convicted of anti-system propaganda and insulting government officials. This time, however, he was sentenced to 8.5 years in prison, and from January to May 2010, he was mostly held in solitary confinement. In protest of his mistreatment, Tavakoli went on hunger strike in late May and began to develop serious respiratory issues.¹⁰ Following his confinement in Evin Prison, he was transferred to Raja'i-Shahr, a facility which primarily houses violent criminals.¹¹ In spite of these hardships, the young activist made it clear that he believes the regime's repression will ultimately fail, writing in September 2010 that "After all that violence, all that betrayal, all that mediocrity; after all those forced confessions and all those show trials, false interviews, tortures, solitary confinements, rapes, summary justice and executions; after all the slandering and cynicism, hope is still alive and our people are still hopeful and eagerly awaiting the day when their enemies, who are the enemies of democracy and freedom and human rights, are denounced and unveiled and their faces are known to all."¹²

Civic Environment

Iran's theocracy is headed by Supreme Leader Ayatollah Ali Khamenei, who has held the post since 1989 and who, despite a seemingly sophisticated state apparatus of institutions, exercises ultimate control over the government and affairs of state. Among

توهین به مقامات حکومتی، به هشت سال و نیم حبس محکوم شد و از ژانویه تا مه سال ۲۰۱۰، او بیشتر اوقات را در سلول انفرادی گذراند. توکلی در اعتراض به رفتار بد زندانبانان دست به اعتصاب غذا زد و در اواخر ماه مه دچار مشکلات تنفسی شد.^{۱۰} توکلی از زندان اوین به زندان رجائی شهر منتقل شد. زندان رجائی شهر عموماً محل نگهداری زندانیان جنایتکار و خشن است.^{۱۱} علی‌رغم فشارهای سخت و طاقت‌فرسا، این فعال سیاسی جوان بر این باور است که رژیم در سرکوب مخالفین نهایتاً شکست خواهد خورد. در نامه‌ای در سپتامبر ۲۰۱۰ نوشت: «پس از آن همه دروغ و تقلب و خیانت، پس از آن همه بازداشت و سلول انفرادی و شکنجه و تجاوز و جنایت، پس از آن همه دادگاه‌های نمایشی و خطبه‌های ننگین و مصاحبه‌های دروغین و اعترافات ساختگی و پرونده‌سازی و تهمت‌پراکنی و وقاحت، امید همچنان زنده مانده است و مردم ما مشتاقانه در آرزوی روزی هستند که دشمنان ما که دشمنان دموکراسی و آزادی‌خواهی و حقوق بشر هستند، رسوا شده و چهره واقعی آنها برای همه مردم شناخته شود.»^{۱۲}

فضای مدنی

رهبر حکومت دینی ایران، آیت‌الله علی خامنه‌ای است که این سمت را از سال ۱۹۸۹، عهده‌دار بوده است. در این حکومت، علی‌رغم پیچیدگی‌های ظاهری و نهادهای متعدد حکومتی، این خامنه‌ای است که حرف آخر را می‌زند و کنترل نهایی بر دولت و کلیه امور کشور را دارد. از میان ابزارهایی که برای کنترل کشور به کار می‌گیرد، مهم‌ترین آنها سپاه پاسداران انقلاب اسلامی است که نیرویی شبه‌نظامی و ماموریت

the tools used by Khamenei to maintain his control is the Islamic Revolutionary Guards Corps (IRGC), a paramilitary force dedicated to the preservation of the regime and the Supreme Leader. In addition to its military responsibilities, the IRGC oversees the Basij, a pro-regime militia which is responsible for breaking up demonstrations and suppressing internal dissent.

Under the Islamic Republic, Iran has never had a free press or civil society. Even when reformist President Mohammad Khatami was in office and reformists controlled Parliament, hardliners went to great lengths to stymie efforts to expand civil liberties. In 1998, several Iranian dissidents were murdered in a chain of orchestrated assassinations by elements of the Intelligence Ministry, and security forces used lethal force to put down student demonstrations in 1999.¹³ In addition, the judiciary closed over 100 reformist newspapers from 2001-2004, and hundreds of journalists, students, and activists were jailed.¹⁴

In the aftermath of the June 2009 elections, the Basij militias were almost immediately deployed to crush demonstrations in Tehran and other parts of the country. Security forces used live ammunition to fire on demonstrators, as evidenced by the videotaped death of Neda Agha-Soltan on June 20. Because of their active role in the reform movement, students such as Tavakoli faced some of the harshest reprisals. In one of the crisis' most well-known incidents, members

آن حفظ رژیم و شخص خامنه‌ای است. سپاه پاسداران علاوه بر مسئولیت‌های نظامی، بر بسیج نیز نظارت می‌کند - شبه‌نظامیان طرفدار رژیم که وظیفه‌اش شکستن تظاهرات و نیز سرکوب ناراضیان داخلی است.

در جمهوری اسلامی هرگز مطبوعات آزاد نبوده و جامعه مدنی وجود نداشته است. حتی در دوران ریاست جمهوری محمد خاتمی که اصلاح‌طلب بود و اصلاح‌طلبان مجلس را هم کنترل می‌کردند، تندروها نهایت کوشش خود را کردند تا گسترش آزادی‌های مدنی را سد کنند. در سال ۱۹۹۸، تعدادی از ناراضیان و روشنفکران در طی کشتاری که به قتل‌های زنجیره‌ای موسوم شد، توسط نیروهای وزارت اطلاعات کشته شدند و نیروهای امنیتی در تظاهرات دانشجویان در سال ۱۹۹۹، به زور متوسل شدند.^{۱۳} علاوه بر آن قوه قضائیه در فاصله سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۰۴ بیش از صد روزنامه اصلاح‌طلب را بست و صدها روزنامه‌نگار و فعال سیاسی و دانشجویی را زندانی کرد.^{۱۴}

در جریان وقایع پس از انتخابات ژوئن ۲۰۰۹، تقریباً بلافاصله نیروهای بسیج را به خیابان‌ها آوردند تا در تهران و سایر شهرستان‌ها تظاهرات را سرکوب کنند. نیروهای امنیتی با گلوله واقعی به تظاهرکنندگان شلیک کردند و مدرک مستند آن ویدئوی مرگ ندا آقاسلطان در بیستم ژوئن است. به علت اینکه دانشجویان نقش فعالی در جنبش اصلاح‌طلبی داشتند، دانشجویان فعالی مانند توکلی، با مجازات‌های سخت رژیم روبرو شدند. در حادثه معروف کوی دانشگاه تهران، اعضای بسیج به دانشجویان حمله کرده و در شب چهاردهم ژوئن حداقل پنج نفر از آنها را به قتل رساندند.^{۱۵} به گفته منابع اپوزیسیون، بیش از هفتاد

of the Basij attacked the dormitories of Tehran University on the night of June 14, killing at least five students.¹⁵ According to opposition sources, 72 people in all were killed in the months after the election.¹⁶ One hallmark of this wave of repression was the jailing of top revolutionaries and prominent regime officials. Along with reformist journalists and activists, these former regime insiders were the subject of televised, Stalinesque sham trials that chilled the nation.

Within just a week of the election, Iranian authorities had arrested 500 members of the opposition, journalists, and students, including well-known Iranian political figures. The detainees included Saeed Hajarian, a former advisor to Mohammad Khatami who was imprisoned despite needing constant medical care, former Vice President Mohammad-Ali Abtahi, former parliamentarians Behzad Nabavi and Mostafa Tajzadeh, and 78-year-old Ebrahim Yazdi, who had been a leading revolutionary and Minister of Foreign Affairs.¹⁷ Iranian journalists became a primary target of the crackdown, with over 100 being arrested and 50 forced to leave the country.¹⁸ In 2009, Reporters Without Borders (RSF) ranked Iran 172nd in press freedom, or fourth-worst out of the 175 countries included in the group's report. Among the dangers faced by journalists in the aftermath of the election, RSF cited "automatic prior censorship, state surveillance of journalists, mistreatment, journalists forced to flee the country, illegal arrests and imprisonment."¹⁹ In order to

و دو نفر در حوادث پس از انتخابات کشته شدند.^{۱۶} یکی از نقاط اوج این موج سرکوب، دستگیری و به زندان انداختن انقلابی‌های رده بالا و مقام‌های معروف رژیم بود. مقامات سابق رژیم همراه با روزنامه‌نگاران، دانشجویان و شخصیت‌های سیاسی شناخته‌شده دستگیر شدند. از جمله این دستگیرشدگان، سعید حجاریان مشاور سابق محمد خاتمی، رئیس جمهور بود که به طور دائم به مراقبت‌های پزشکی نیاز داشت. معاون سابق رئیس جمهور خاتمی، علی ابطحی و نمایندگان سابق مجلس، بهزاد نبوی و مصطفی تاج‌زاده و ابراهیم یزدی ۷۸ ساله نیز جزء بازداشت‌شدگان بودند. ابراهیم یزدی از انقلابیون اولیه و وزیر سابق امور خارجه است.^{۱۷}

روزنامه‌نگاران، هدف اولیه سخت‌گیری و سرکوب بودند. صد نفر از آنها بازداشت شده و پنجاه نفر دیگر هم مجبور به ترک کشور شدند.^{۱۸} در سال ۲۰۰۹، خبرنگاران بدون مرز، ایران را در ردیف صد و هفتاد و دومین کشور دنیا از نظر آزادی مطبوعات قرار داد. تنها چهار کشور از بین ۱۷۵ کشور بدتر از ایران بودند. از جمله خطراتی که روزنامه‌نگاران با آن مواجه بودند، بنا بر گزارش خبرنگاران بدون مرز: «سانسور مطالب قبل از چاپ، تحت نظر گرفتن روزنامه‌نگاران، بدرفتاری با آنان، فشار بر آنها برای خروج از کشور، بازداشت‌های غیرقانونی و زندانی کردن»^{۱۹} رژیم برای جلوگیری از انتشار اخبار مربوط به ناآرامی‌ها، سرویس تلفن‌های دستی را دچار اختلال نموده و سایت‌های اجتماعی اینترنت را مسدود کرد. فعالیت رسانه‌های خارجی را به شدت محدود کرده و آنها مجبور شدند از فیلم‌های آماتوری استفاده کنند که معترضین در یوتیوب و سایر سایت‌ها گذاشته بودند. به موازات

prevent news of the unrest from spreading, the Iranian government cut off cell phone service, blocked social networking sites, and sharply curtailed the activities of foreign media, forcing international news outlets to rely on amateur footage shot by protestors and uploaded to YouTube and other sites. As the protest movement continued, Iranian authorities throttled Internet connectivity and disrupted text messaging services, in addition to blocking websites, such as Gmail, most often used by activists to communicate.²⁰

Although the government managed to quell the uprising, sharp restrictions on online communications and civic activism remain, leading reformists to boycott the spring 2012 legislative elections and leaving Iran's hardliners in uncontested control of the state apparatus.²¹ A glaring sign of the threat perceived by the regime from the election and its aftermath is the continued house arrest of presidential candidates Mir Hossein Mousavi, who was Prime Minister during the Iran-Iraq War, and Mehdi Karroubi, a two-time Speaker of Parliament.

Message and Audience

“We Are All Majid!” had a clear message to the Iranian government: despite its attempt to humiliate a prominent member of the opposition by emasculating him, many other men were willing to stand in solidarity with Tavakoli and show that “there is no shame in being a woman”, to quote the official Facebook event.²² The Islamic Association of Amir

ادامه تظاهرات، مقامات رژیم سرعت اینترنت را کاهش داده و در سرویس پیامک‌های تلفنی اختلال ایجاد کردند. علاوه بر آن، سایت‌هایی مانند جی‌میل را که مورد استفاده بیشتر فعالین سیاسی بود، مسدود کردند.^{۲۰}

با آنکه رژیم توانست خیزش مردمی را فرو بنشاند، اما محدودیت‌های جدی برای ارتباطات اینترنتی و فعالیت‌های مدنی کماکان باقی ماند. اصلاح‌طلبان انتخابات مجلس را در بهار ۲۰۱۲ تحریم کردند و محافظه‌کاران بدون رقابت بر نهادهای حکومتی مسلط شدند.^{۲۱} از نشانه‌های روشنی که رژیم هنوز از عواقب حوادث پس از انتخابات هراس دارد و احساس تهدید می‌کند، حصر خانگی کاندیداهای ریاست جمهوری میرحسین موسوی - نخست‌وزیر در زمان جنگ ایران و عراق - و مهدی کروبی دو دوره رئیس مجلس است.

پیام و مخاطب

«ما همگی مجید هستیم» یک پیام روشن و مشخص داشت. علی‌رغم تلاش رژیم برای تحقیر یک عضو شناخته‌شده اپوزیسیون با نمایش او در لباس زنان، بسیاری از مردان دیگر در کنار او ایستادند و با او اعلام همبستگی کردند تا نشان دهند که به گفته فیس‌بوک آنها: «زن بودن باعث شرمندگی نیست»^{۲۲} انجمن اسلامی دانشگاه امیرکبیر، جایی که مجید توکلی آخرین سخنرانی خود را قبل از بازداشت کرد نیز واکنش مشابهی نسبت به عکس‌ها نشان داد. اطلاعیه این انجمن برای حمایت از توکلی و سایر زندانیان با این جمله شروع می‌شود: «نه تنها مجید توکلی بلکه همه دانشجویانی که توسط سرکوب‌گران دستگیر شده‌اند، باعث افتخار جنبش دانشجویی هستند.

Kabir University, where Tavakoli gave his speech before being arrested, emphatically delivered a similar response to the photos. The group expressed its support for both Tavakoli and other prisoners by stating: "Not only Majid Tavakoli, but all of the students held captive by oppression, are the pride of the student movement, whether in men's or in women's clothing."²³ As the success of the Facebook event made clear, many others supported this stance. In addition, 1,453 people signed the open letter asking the Iranian judiciary to free him.²⁴

In addition to supporting Tavakoli, some participants and observers of the "We Are All Majid!" campaign interpreted Iranian men proudly wearing headscarves to be a protest against the discrimination faced by Iranian women, most visible in the form of mandatory hijab. In praising "We Are All Majid!", Nobel Prize winner Shirin Ebadi told its participants: "You shouted that you respect your mothers and defend the human rights of your sisters."²⁵

Outreach Activities

The unorthodox nature of the campaign and the attention that was already being focused on the Green Movement meant that "We Are All Majid!" received considerable coverage among both Iranians and the international press. In the days after his arrest, major international news outlets such as the New York Times, the BBC, CNN, the Guardian, and Le Monde reported on Tavakoli's detention and the online movement he had inspired

چه در لباس مرد باشند و چه در لباس زن.^{۲۳} فیس بوک کمپین نشان می‌دهد که این کنش، کنشی موفق بود. بسیاری دیگر به آنها پیوستند و ۱۴۵۳ نفر در نامه سرگشاده‌ای به قوه قضاییه ایران، خواستار آزادی مجید شدند.^{۲۴}

در کمپین «ما همگی مجید هستیم» برخی از مشارکت‌کنندگان و ناظرین با پوشیدن لباس زنانه و افتخار کردن به آن، علاوه بر حمایت از توکلی، قصد اعتراض به تبعیض رژیم علیه زنان و حجاب اجباری را نیز داشتند. شیرین عبادی برنده جایزه نوبل در ستایش از کمپین «ما همگی مجید هستیم»، به مشارکت‌کنندگان گفت: شما فریاد زدید که به مادران خود احترام می‌گذارید و از حقوق خواهران خود دفاع می‌کنید.^{۲۵}

فعالیت‌های فراگستر

طبیعت غیرمتعارف کمپین و قرار داشتن اخبار جنبش سبز در مرکز نقل اخبار دنیا سبب شد که «ما همگی مجید هستیم»، پوشش خبری قابل ملاحظه‌ای در رسانه‌های ایرانی و بین‌المللی داشته باشد. در روزهای پس از بازداشت او، رسانه‌های خبری مهم بین‌المللی مانند نیویورک تایمز، بی‌بی‌سی، سی‌ان‌ان، گاردین و لوموند، گزارش‌هایی درباره بازداشت توکلی و جنبش

in print, on-air, and online. Furthermore, many of those pleading Tavakoli's case and participating in the campaign were Iranians living abroad. One popular YouTube video from France featured a group of Iranian men in Paris, wearing hejab as seen in the photographs of Tavakoli in Fars News' report.²⁶ In addition, the website Iranian.com, which called for readers to submit their own photographs, is based in the United States and usually serves the Iranian diaspora.²⁷ Thanks to Facebook and YouTube, Iranian and non-Iranian supporters of Tavakoli inside and outside Iran were able to communicate and coordinate a unified response to his arrest, along with a clear message of defiance to the Iranian government.

As a social media campaign, "We Are All Majid!" succeeded in publicizing Tavakoli's arrest and rebuking the government's attempt to ostracize the young activist. Despite the worldwide outcry and months of protests, however, Majid Tavakoli remains in prison and the Green Movement has, for the time being, been silenced. As Iranian hardliners have marginalized calls for reform and even Mahmoud Ahmadinejad now faces opposition from former allies in the conservative-dominated Parliament and the Supreme Leader's office, the hope for real political change that swept Iran in 2009 is, for the time being, dormant. As Majid himself wrote from his prison cell, however, the road to democracy is an often long and difficult one, particularly in Iran's case. As he told his fellow students from

آنلاینی که از او الهام گرفته، در رادیو، تلویزیون، روزنامه‌ها و اینترنت، منعکس کردند. بسیاری از کسانی که به دفاع از ماجرای توکلی پرداختند و نیز بسیاری از مشارکت‌کنندگان، در خارج از کشور اقامت داشتند. فیلم معروفی در یوتیوب نشان می‌داد که تعدادی از مردان در پاریس، روسری زنانه مانند عکس چاپ شده توکلی در خبرگزاری فارس، پوشیده بودند.^{۲۶} علاوه بر آن سایت «ایرانیان دات کام» از خوانندگان خود خواست که عکس‌های خود را ارسال کنند. این سایت در آمریکا است و به ایرانیان دور از وطن سرویس می‌دهد.^{۲۷} باید از فیس‌بوک و یوتیوب سپاسگزار بود که سبب شدند، طرفداران ایرانی و غیرایرانی توکلی در داخل و خارج از کشور بتوانند با هم ارتباط برقرار کرده و به بازداشت او واکنشی هماهنگ نشان دهند و در عین حال پیامی روشن و مبارزه‌طلبانه برای رژیم ایران بفرستند.

«ما همگی مجید هستیم» به عنوان یک کمپین رسانه‌ای اجتماعی توانست بازداشت توکلی را پوشش خبری داده و تلاش دولت ایران برای بی‌اعتبار کردن وجهه این فعال سیاسی جوان را محکوم کند. علی‌رغم اعتراضات جهانی و ماه‌ها تظاهرات مخالفین، توکلی همچنان در زندان و جنبش سبز حداقل در زمان حاضر ساکت است. محافظه‌کاران به خواسته‌های اصلاح‌طلبانه اهمیتی نداده و حتی محمود احمدی نژاد نیز اکنون با مخالفت متحدان سابقش در مجلس، تحت کنترل محافظه‌کاران و نیز بیت خامنه‌ای روبرو است. امید به تغییر واقعی که در سال ۲۰۰۹ سرتاسر ایران را فرا گرفته بود، اکنون در حال کما است. آن گونه که مجید از سلول خود در زندان نوشت: «راه به سوی دموکراسی، راهی طولانی و مشکل است، به خصوص در ایران» و آن گونه که او از زندان

Raja'i-Shahr prison: "More than a hundred years of struggle against despotic regimes has finally taught us, in the drought of knowledge and humanity of the Islamic Republic, resistance and the ability to remain vibrant, alive and creative, in order to put an end to this long, sad story of sterility. The hundred year-long story has taught us that liberty has a price to be paid, risks to be taken."²⁸

رجائی شهر به یاران دانشجویش نوشت: «بیش از صد سال مبارزه مردم علیه حکومت‌های خودکامه و حاکمان اقتدارگرا و انحصارطلب، سرانجام در خشکسالی معرفت و انسانیت جمهوری اسلامی نشان داد که در گذر زمان باید مقاومت و ایستادگی را آموخت و یاد گرفت که هم زنده ماند و هم زاینده شد و قصه استبداد را به پایان برد. قصه صد ساله استبداد به ما آموخت که باید برای آزادی هزینه پرداخت و خطرها کرد.»^{۲۸}

Footnotes

پی‌نوشت‌ها

۱. ورث، رابرت اف و فتیحی نازیلا. «هر دو طرف در انتخابات ریاست جمهوری ایران ادعای پیروزی دارند»، نیویورک تایمز. ۱۲ جون ۲۰۰۹.
۲. «پلیس ایران در تجمع مخالفان در تهران، گاز اشک‌آور پرتاب کرد»، خبرگزاری بی‌بی‌سی. ۱۴ فوریه ۲۰۱۱.
3. Mackey, Robert. "Dec. 7: Updates on Student protests in Iran." New York Times: The Lede blog. 7 Dec. 2009.
4. Tait, Robert. "Iran regime depicts male student in chador as shaming tactic." The Guardian. 11 Dec. 2009.
۵. ایونت فیس بوکی «مجید توکلی را آزاد کنید»
6. Iranian.com Gallery.
۷. ایونت فیس بوکی «مجید توکلی را آزاد کنید»
۸. کمپین بین‌المللی حقوق بشر در ایران. «مجید توکلی»، ۱۹ مارچ ۲۰۰۹.
۹. توکلی، مجید. «ترجمه توانا»
۱۰. اسفندیاری، گلناز. «نگرانی‌ها در مورد سلامتی مجید توکلی در بند، قلب جنبش دانش‌آموزان ایرانی»، ۲۶ می ۲۰۱۰.
۱۱. عفو عمومی بین‌الملل. «دانش‌آموز فعال، به جرم صحبت کردن در بند شد».
۱۲. توکلی، مجید. «بیا بید طرفدار مردم باقی بمانیم»، ترجمه توانا.
۱۳. «اعتراض‌های دانش‌آموزان ایرانی: در مورد ۵ سال»، خبرگزاری بی‌بی‌سی. ۹ جولای ۲۰۰۴.
۱۴. خانه آزادی. «آزادی در جهان: ایران»، ۲۰۰۴
15. Lyons, John. "Students slaughtered in Tehran University attack." The Australian. 19 June 2009.
۱۶. اپوزیسیون ایران می‌گوید: ۷۲ نفر در اعتراض به آرا کشته شدند. ۳ سپتامبر ۲۰۰۹.
17. Tait, Robert. "Iran arrests 500 activists in wake of election protests." The Guardian. 17 June 2009.
۱۸. گزارشگران بدون مرز. «گزارش جهانی: ایران».
۱۹. گزارشگران بدون مرز. «شاخص آزادی مطبوعات ۲۰۰۹»
۲۰. فصیحی، فرناز. «نیروهای بسیج ایران اعتراض‌های مخالفان را سرکوب کردند»، روزنامه وال‌استریت. ۱۰ فوریه ۲۰۱۰.
21. Gladstone, Rick. "Election Fears and Economic Woes Pose New Challenges for Iran's Leaders." The New York Times. 2 Jan. 2012.

۲۲. ایونت فیس بوکی «مجید تو کلی را آزاد کنید»
۲۳. رادیو فردا. «اعتراضات بعد از انتخابات برای فعال دانشجویی»، ۱۱ دسامبر ۲۰۰۹.
۲۴. ایونت فیس بوکی «مجید تو کلی را آزاد کنید»
۲۵. «برنده جایزه نوبل صلح ایران از کمپین مردان حجاب‌دار تقدیر می‌کند»، ۱۶ دسامبر ۲۰۰۹.
۲۶. «ما همه مجید تو کلی هستیم!» یوتیوب. ۱۳ دسامبر ۲۰۰۹.
27) Iranian.com. “About Us.”
۲۸) تو کلی، مجید. «بیاید طرفدار مردم باقی بمانیم»، ترجمهٔ توانا.

Learn More

News and Analysis

بیشتر بدانید

خبرها و مقاله‌ها

- صفحهٔ مجید تو کلی در سایت عفو عمومی بین‌الملل
ایونت فیس بوکی «مجید تو کلی را آزاد کنید»
تو کلی، مجید. «ترجمهٔ توانا»
تو کلی، مجید. «بیاید طرفدار مردم باقی بمانیم»
تو کلی، مجید. «سخنرانی روز دانش آموز، ۷ دسامبر ۲۰۰۸» (به زبان فارسی به همراه ترجمهٔ انگلیسی)

Books

- کتاب‌ها
هاشمی، نادر و پاستل، دنی. مردمان بازبرانگیخته: جنبش سبز و منازعه برای آینده ایران. بروکلین، نیویورک: خانه میل ویل. ۲۰۱۰.

Videos

ویدئوها

- لینک گردآوری عکس‌های «مردان حجاب‌دار» (یوتیوب)